USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Ludmily Valentové a Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce v právní věci **žalobce: M. M.,** zastoupen Mgr. Gabrielou Plášilovou, advokátkou, se sídlem Dlouhá 447/25, Cheb, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 1946/VL - 07 - 12 - 2005 ze dne 18. 10. 2005, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 59 Az 132/2005 - 17 ze dne 7. 12. 2006,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal včasnou kasační stížnost proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu, kterým byla jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž mu byla zamítnuta žádost o udělení azylu podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky,ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako nedůvodná zamítnuta. Žalovaný své rozhodnutí zdůvodnil tím, že stěžovatel v průběhu řízení neuvedl žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu a že považuje žádost stěžovatele za účelovou, jelikož byla podána až poté, co stěžovatel obdržel rozhodnutí o správním vyhoštění, ačkoli mohl požádat o udělení azylu již dříve, což dle žalovaného svědčí o snaze stěžovatele vyhnout se důsledkům správního vyhoštění.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 s. ř. s.). Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že v ní stěžovatel uplatňuje důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:
a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisu nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost. Stěžovatel má za to, že správní orgán a následně soud, náležitě neposoudil důvody pro které vycestoval z Ukrajiny. Dále považuje rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Jako důvod podání žádosti o udělení azylu stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že se obával o svůj život, jelikož mu bylo několikrát vyhrožováno ze strany věřitele a byl zbit. Navíc uvádí, že věřitelé na něm neprávem vymáhali dluh jeho bratra, jelikož podpis na smlouvě, kde byl uveden jako spoludlužník, byl zfalšovaný a policie, na kterou se s tímto problémem obrátil, nepodnikla žádné kroky. Žádné další relevantní argumenty svědčící pro přijatelnost kasační stížnosti nebyly v průběhu řízení stěžovatelem uplatněny.

Stěžovatel v průběhu správního řízení uvedl, že svoji vlast opustil koncem roku 2001, protože se obával dalšího jednání věřitelů, kteří jej stále obtěžovali a fyzicky napadali. Z výpovědi stěžovatele a z obsahu správního spisu je zřejmé, že stěžovatel opustil svoji vlast z jiných než azylově relevantních důvodů. Na území České republiky pobývá již od roku 2001

a žádost o udělení azylu podal až 12. 10. 2005, krátce po té, co mu bylo dne 30. 9. 2005 uloženo rozhodnutím Policie ČR správní vyhoštění.

Nejvyšší správní soud neshledává v námitkách kasační stížnosti relevantní argumenty svědčící pro přijatelnost kasační stížnosti a odkazuje na vlastní jednotnou judikaturu. Lze uvést např. rozsudek ze dne 18. 12. 2003, sp. zn. 5 Azs 27/2003, dostupný na www.nssoud.cz, kde je konstatováno, že „neuvádí-li žadatel o azyl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., jde o žádost zjevně nedůvodnou, kterou lze zamítnout podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu při dodržení lhůty uvedené v § 16 odst. 2 tohoto zákona.

Nejvyšší správní soud také považuje za vhodné poukázat na rozsudek ze dne 12. 1. 2005, sp. zn. 4 Azs 300/2004, kde konstatuje, že „byla-li žádost o azyl podána až poté, co bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žadatele, a tato žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 zákona o azylu, nemohou před soudem obstát námitky nesprávného posouzení skutkového stavu věci vztahující se k důvodům udělení azylu.“

K námitkám stěžovatele týkajících se porušení ustanovení správního řádu žalovaným může Nejvyšší správní soud pouze podotknout, že otázkou dokazování a rozsahu zjišťování skutkového stavu v azylovém řízení ve skutkově obdobných případech, jako je jeho, se zabýval obšírně již ve své předchozí judikatuře. Za všechny je možné odkázat zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, (www.nssoud.cz). Nadto Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že žalovaný v případě, že zjistil naplnění skutkových okolností, jež opravňují k zamítnutí žádosti pro zjevnou nedůvodnost, neměl a nemohl jakkoliv zvažovat možnou existenci azylově relevantních důvodů ve smyslu ustanovení § 12, § 13 či § 14 zákona o azylu. K tomu budiž jmenována rovněž již ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, zejména rozsudek ze dne 15. 10. 2003, č. j. 1 Azs 8/2003 - 90, (www.nssoud.cz).

K stěžovatelově žádosti uplatněné pod bodem IV. kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvádí, že podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany má dle § 32 odst. 5 zákona o azylu odkladný účinek přímo ze zákona.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu